

Lieve vrienden van El Manguaré,

Vanuit een nat en regenachtig Iquitos ... alweer de eerste tamtam van 2015.

Een zeer waterige nieuwsbrief helaas. Niet alleen door de vele regen, maar vooral ook door de stijgende rivier. Heel Peru heeft er op dit moment last van. Rivieren treden buiten hun oevers, allesverslindende modderstromen, weggeslagen wegen en ga zo maar door. In Iquitos uit het zich door hele wijken, die onder water staan. Drie jaar geleden hadden we hier de grootste watersnoodramp in 80 jaar. Dit jaar staan we net 20 cm onder de waterhoogtes van die tijd. En de gevolgen zijn desastreus. Gezinnen worden verbannen naar de tweede verdieping (als ze die hebben), of moeten op zoek naar een plek om te slapen. De voedselprijzen zijn gigantisch gestegen, doordat de aanvoer van Lima stil ligt en de eigen productie van hier, onder water staat. Het aantal mensen met Dengue, malaria en heftige griepverschijnselen is ontzettend gestegen. Ook de gevolgen voor Manguaré zijn zeer duidelijk zichtbaar. Drie weken geleden hebben we helaas de deuren van ons schooltje moeten sluiten. Het water kwam langzaam binnen stromen. We hebben al onze spullen op elkaar gestapeld en hopen op het beste. Het ergste vinden we het voor onze 75 kindjes. Zij zitten nu thuis, in situaties die niet veilig en gezond zijn. Bij ons hadden ze tenminste nog een goede bezigheid, leerden ze iets, speelden, kregen ontbijt en zaten veilig. We hopen en duimen dat het water snel gaat zakken en we vol goede moed, kunnen gaan schoonmaken en opknappen, zodat de lessen weer kunnen starten.

De Cristo Redentor school

Maar er is niet alleen ellende hier. Er gebeuren ook goede en mooie dingen. Dingen waar we trots op zijn. Zo zijn we het schooljaar op de Cristo Redentor school zeer goed gestart.

Alle kinderen die zich kwamen aanmelden voor groep drie hebben we een instapexamen afgenomen en alle kinderen waren klaar voor groep 3.

De kinderen die in groep drie zaten en en door gingen naar groep 4 waren allemaal op het niveau waar ze moesten zijn. Niet iedereen even perfect, maar iedereen kon lezen, schrijven en rekenen. De school begint een goede naam te krijgen. Er is algemeen bekend dat onze kinderen echt iets leren en dat we kinderen niet door laten gaan naar een volgende groep als ze er nog niet klaar voor zijn. Hoewel niet alle ouders hier blij mee zijn, is er ook een grote groep ouders die de school daarom opzoeken. Zo kregen we in het begin van het schooljaar 11 nieuwe kinderen binnen. En dat is heel vaak schrikken. Op het moment dat er nieuwe kinderen binnen komen, blijkt pas hoe goed onze kinderen (en hun juffen) het doen, want het niveau van bijna alle nieuwe kinderen is schrikbarend. Van de 11 kinderen konden er 3 redelijk lezen en de rest zat nog op begin Groep drie niveau. Van de 11 kinderen waren er 4 kinderen waarbij het niveau zo laag was, dat we ze zelfs terug hebben geplaatst naar de eerste klas.

Een van die kinderen is Conde. Conde is een jongetje van 8 jaar, dat groep 4 over zou moeten doen, volgens de school waar hij vandaan kwam. Voor ons was het ongelooflijk om te zien dat dit jongetje dus al twee jaar op school had gezeten en de klinkers nog niet eens kon lezen en ook met rekenen niet mee kon. Wat hebben ze in hemelsnaam gedaan op die andere school? En het

allertrieste was dat, naast het feit dat Conde niets wist, hij na twee jaar niet mee kunnen op school, dus maar besloten had, dat hij het toch niet zou kunnen. Dus liep hij maar wat te klieren in de klas en hing geregeld de clown uit. Totdat we hem dus terug hebben geplaatst naar groep 3. In het begin was hij nog opstandig als de vrijwilligers hem eruit haalden om te lezen, maar beetje bij beetje zagen we hem groeien. Laatst liep ik even de klas in. Ze waren bezig in het rekenboek dat alle kinderen van ons hebben gekregen. Conde was zo geconcentreerd bezig dat hij niet op of om keek. Alleen toen een buurjongetje hulp nodig had, maakte hij zich even los van zijn werk, om hem te helpen, waarna hij weer rustig verder ging. Echt super fijn.

Daar doen we het dus voor, want Conde is niet het enige kind dat zo binnen komt. Helaas krijgen we er zo meer binnen, ook in hogere groepen.

Ons schooltje

Ook op ons eigen schooltje zijn we goed van start gegaan. (totdat het water roet in het eten gooide). Vele ouders kennen ons en onze manier van werken ondertussen en dus zaten we halverwege februari (het schooljaar begint hier in maart) al vol. Ondanks dat we in alle klassen 5 leerlingen extra hebben gestopt en dus 75 kinderen hebben in plaats van 60, hebben we nog vele ouders moeten afwijzen. We zouden zeker nog een hele klas kunnen volgooien.

De juffen zijn dit jaar begonnen met extra begeleiding van onze twee lerarentrainers. Twee keer per week, krijgen ze begeleiding in vroegtijdige stimulatie en wordt er gekeken hoe ze de lessen nog net iets dynamischer kunnen maken. En dat werkt prima. Ook de hulp van de vele vrijwilligers in het begin van het schooljaar heeft geholpen. Voor veel kinderen is dit hun eerste kennismaking met school, dus het is vaak nogal wennen. Het is dan fijn voor de juffen om wat extra handen in de klas te hebben. Vooral bij het tandenpoetsen bleek dat noodzakelijk te zijn. Vele kinderen hebben nog nooit in hun leven de tanden gepoetst. Hun tandjes zijn rot en hun tandvlees bloedt heel snel als je gaat poetsen. Gelukkig poetsen ze bij ons iedere dag en over een tijdje komt er voorlichting en controle voor de kinderen en hun ouders. Hun melktandjes zijn niet meer te redden, maar hun nieuwe tanden hebben dan in elk geval nog een kans.

Gebruikmakend van ons gesloten schooltje, zijn onze juffen afgelopen week mee gaan lopen op een hele goede experimentele kleuterschool hier in Iquitos. Ze hebben hun ogen uitgekeken en allemaal frisse ideeën voor als het water weer zakt en we weer beginnen met de lessen. Deze week volgen ze een Suzuki training, waar wordt ingegaan op de talenten van kinderen en het feit dat elk kind kan leren. Zoals jullie zien, zitten we ondanks het water niet stil.

Een warme junglegroet,

Marielle & Yolante

Marleen van Baaren, 22 jaar, stagiaire van Februari 2015 tot Juni 2015 aan het woord:

Hallo ex-vrijwilligers, aankomende vrijwilligers, sponsors en andere geïnteresseerden,

Inmiddels ben ik hier alweer bijna 3 maanden stage aan het lopen voor de studie Maatschappelijk Werk en Dienstverlening en wil jullie graag wat vertellen over mijn ervaringen.

Iquitos. Een stad met een sterk karakter en een sterke cultuur. Het straatbeeld ziet er gezellig uit met al de motortaxi's en motors. Mariëlle heeft me op de motor mee naar de boulevard genomen, waar je uitkijkt op de amazonerivier. Wat ziet het er vredig uit! Een heerlijke plek om te ontspannen na een zware dag. Verder is het ook leuk om een motor te huren. Heerlijk om op de motor de straten van Iquitos te verkennen! Iquitos is voor mij een bijzondere plek, door de grote contrasten die er hier zijn. De jungle met al zijn schoonheid en daar tegenover de armoede.

Ik ben hier gekomen in het regenseizoen. Het regenseizoen hier betekent dat de rivier zo stijgt dat het wel tot 5 meter hoog kan staan in de straten, waardoor de mensen bruggen moeten bouwen naar de bovenverdieping van hun huizen.

De huizen waar deze mensen in wonen zijn letterlijk krotten. Vandaag nog zijn we in zo'n huis geweest. 9 personen op een vlonder van 2 bij 3 meter en 1 bed om te delen.

Sommigen hebben zelfs geen bed en slapen op karton of gewoon op de houten planken van hun huis. Sommigen leven van 2 euro per dag. Dat is 1 maaltijd, waar ze met de hele familie van moeten eten..

Weer terug naar het water. Het water is rond en in de huizen en wordt gebruikt om mee te koken, om kleding in te wassen, maar ook als douche en toilet. Het is dan ook niet zo vreemd dat de mensen hier allerlei infecties en ziektes krijgen. Verder is dit water ook een bron van gevaar. Elk jaar verdrinken er een hoop kinderen in dit water. Dit, omdat broertjes en zusjes op elkaar moeten letten of soms zelfs baby's alleen thuis worden achtergelaten. Maar wat zou jij doen als je als puber van 14 of 15 jezelf en je kind moet zien te voeden? De begrafenis van een meisje van 2 zal ik nooit vergeten. Onwerkelijk en onbegrijpelijk! Het was zo'n mooi kindje. Veel te jong om dood te gaan. Ik was kwaad. Kwaad omdat ouders niet op hun kinderen letten, verdrietig om dit kleine mooie meisje dat hier de dupe van is geworden en gefrustreerd omdat de overheid weinig of niks doet aan deze situatie. En ergens was ik ook een beetje dankbaar dat dit kindje al deze ellende van armoede, verkrachting en mishandeling niet mee hoeft te maken.

Wat een leven he. Ik raak er niet aan gewend. Het blijft me keer op keer raken. Ik laat aardig wat traantjes lopen hier. Tranen van verdriet, maar zeker ook tranen van dankbaarheid!

WANT

We kunnen er iets aan doen! Ik ben hier om samen met Nuria langs te gaan bij mensen en te kijken wat we voor ze kunnen betekenen. We voeren campagne voor geboortepapieren en DNI, waar maandelijks zo'n 100 mensen naartoe komen. Deze mensen zijn zo blij. Kinderen, mensen van mijn leeftijd, mensen van 70. Nooit officieel bestaan. Wij kunnen ons niet voorstellen hoe dat moet voelen. Verder helpen we de allerarmsten in de wijk zoveel we kunnen met wat ze dan ook nodig hebben. Zo proberen we er elke dag opnieuw voor te zorgen dat deze mensen stapje voor stapje op eigen benen kunnen staan. Hoe blij mensen zijn met wat ze krijgen! Dat maakt me ontzettend dankbaar. We blijven vooruit kijken!

Ik heb nog een aantal maanden te gaan, maar kan nu al zeggen dat ik nooit spijt zal krijgen van mijn keuze om naar Iquitos te gaan. Ik kan er niet langer meer omheen draaien, dit is de realiteit. En dan onderdeel uit te maken van een netwerk van mensen, stuk voor stuk met een groot hart, die willen helpen. Ja, dat is geweldig! Ik ben dankbaar en blij.

Dean Swift (Amerikaan), 19 jaar, vrijwilliger van augustus 2014 tot mei 2015 aan het woord:

In Colorado there is a reverence and a longing for this great chemical: dihydrogen-monoxide. We care for it and use it to help us survive and maintain our life. To us, it is better than gold. In Iquitos, the feeling is quite different. They loathe it, fear it, and even get killed by it. "Rainy Season" it's called. However, the proper name should be "the time of year when the first floor is flooded and some people begin to live on their roofs." Although looking at it, I don't think my name will catch on. A bit to long I expect.

Water; it flows, takes the shape of its surroundings, and has a fixed volume. It is in short a liquid. However, in Iquitos it is more. The city is situated at the joining of many rivers and on the banks of the mother of rivers. Water, unlike where I am from, is not in short supply. The people of the city have a very nonchalant attitude about using water. They waste more than I though was possible. But who can blame them? They could do with a bit less of it.

This Wednesday, the 25th of March, El Manguaré closed its doors and we piled up all the chairs and tables and classroom supplies as high as possible. The river had already gotten into the school itself. The water was about 10cm from the bottom of the door, but the drains in the back of the school, which are made to let water out, begin letting water in. As I walked around with bare feet carrying tables from one class to another I realized I had lied in one of my previous blog posts. I claimed that the water was generally going back down by the time school started so it did not interfere. As I could tell, that was untrue. Most of the neighborhood is flooded. All the schools in the area are closed. The children run around with nothing to do and it is, according to Nuria the social worker, not uncommon for them to fall in.

The tourist shops sell paintings of Belén during the floods. A beautiful sunset behind a man paddling a canoe and houses with balconies out over the water. It is enchanting. The reality is a bit different. It is exactly like Venice. Except that the houses are made of wood, they build bridges down the middle of most streets, the water is brown and unpleasant, no tourists, canoes rather than gondolas, and in general much more disgusting (although Venice is also fairly disgusting). The water is what the inhabitants use to bathe, cook, wash plates and clothes, use as a sewer, and even drink. Nuria claims that people get used to the germs and bacteria in the water and therefore do not get sick. Although that is at least partly true, I think they also become accustomed to being ill.

One thing, above the filthiness and the terrible conditions, bothers me: the resolve to live there. Everyone knows it gets flooded. The government says do not live in flood-zones. Yet, people do still. It is almost

something to be admired, if it did not appear idiotic. However, I do understand it. It is their home. Everyone has complaints about where they live, but it does not make them move. They live there for a reason; they feel comfortable and it is familiar. It is also a cheap place to live; that is appealing. For some of them it is also impossible to move. They have nowhere to go.

Marleen, a fellow volunteer, returned from working with Nuria today crying. At first I thought she had a hard day at work and was missing her family. Although this was true, that was not half the tale. I went to the kitchen to get some water. She was sitting there and then said to me, "If I start crying it is because I went and visited the family of a girl who drowned yesterday." I stood there unsure how to respond. I said, "Ah... Ok..." and then was a moment silently thinking. I realized suddenly it was not that surprising. The numerous times I have talked to Nuria about the floods and wet season she has always claimed that children falling in and drowning is a common occurrence, even claiming it to be daily. However, that does not make it any less terrible. Actually it makes it more. As Marleen continued to talk I realized more and more how egregious it was. The girl was a younger sister of a kid from the El Manguaré school whom I have worked with innumerable times. She was at home with no one to watch her but her bigger, but not very big, five year old sister. When she fell out of their house her sister could not reach her and had to watch helplessly as her little sister sank beneath the surface and was lost from view.

I can imagine the scene. A splash, she turns around to see her sister is not in view. She rushes to the edge of the house and looks down to see her little sister struggling in the water. She screams, reaches down her hand and tries to grab her. The distance is too much. She screams again louder and asks for help. She screams and cries and yells for help, but none comes until her sister is already at the bottom and it is too late. She will blame herself, but in truth I blame the parents. What mother would leave their baby alone with just a five year old to watch them even if they weren't surrounded by such a deadly chemical? I thought that the "mother instinct" was just that, an instinct, but maybe it is something that is more learned than I thought.

I don't know how many other children have drowned yet this year, but I am sure she is not the only one. Water is a powerful thing. It has the power to give life, and take life. I have always wished for more of it, but for the first time in my life I look forward to a time when I will not see so much of it.